

Pünkösöd után XVIII. vasárnap. Nagymisére.

A bűnbocsánatról

Krisztusban Kedves Testvériem. A mai evangélium tanúsága szerint az Úr Jézushoz visznek egy idegsorvadásban szenvedő, béna embert, aki nehezen hordozta életének terhét. És most, amikor meghallotta, hogy a csodatevő názáreti Próféta abban a kis városban tartózkodik és tanít, ahol ő mint magával tehetetlen beteg talán évek óta fekszik, felébred benne a vágy a gyógyulás után. Megkéri szomszédait, jóbarátait, segítsék őt eljutni a csodálatos orvos elé, akinek elég egy tekintete, egy jóságos szava, és benne újra erő támad, élet indul meg. Aztán eljutnak az Úr Jézus elé, Jézus pedig, látva hitüket és bizalmukat, megbocsátotta a beteg ember bűneit. A beteg elsősorban gyógyulás, egészség után vágyott. De mielőtt ezt is megkapta volna, az Úr Jézus a csodát váró emberek lelkét előkészíti azzal, hogy előbb a bűnöket bocsátja meg. Kettős célja volt ezzel. Ki akarja hangsúlyozni, hogy bár fontos, és nagy érték a test egészsége, épsége, de mindenek előtt fontosabb és nagyobb érték a lélek egészsége és büntelensége. A másik cél, amelyet a Szentírás is megemlít, bizonyítani akarja isteni mivoltát, isteni küldetését. Bízál fiam, megbocsátatnak a te bűneid. És az ott álló farizeusok közül némelyek gondolták magukban: Ez káromkodik. Ki bocsáthatja meg a bűnöket, ha nem egyedül csak az Isten? Jézus pedig Isten volt. Látta gondolataikat és így szólt. Miért gondoltok rosszat a ti szívetekben? Mit könnyebb mondani ennek a magával tehetetlen nyomoréknak? Kelj fel és járj, vagy pedig megbocsátatnak a te bűneid? Ugye nyilvánvaló, hogy könnyebb a bűnök bocsánatát kijelenteni, mint szóval egy súlyos beteget meggyógyítani. Mert a bűnök bocsánatának eredményét csak az Isten tartja számon, míg azt, hogy az elhangzott szavak után a gyógyulás csakugyan beállott, azt minden jelen levő ember ellenőrizheti. Hogy pedig lássátok meg, az Emberfiának hatalma van a bűnök bocsánatára, mondá a betegnek: kelj fel, vedd ágycat és menj haza. És fölkelt és hazament. Akinek hatalmában van a nagyobbat, a nehezebbet megtenni, annak hatalma van arra is, hogy a könnyebbet megtehesse. Aki annyi ember szeme láttára meggyógyít egyetlen szavával egy súlyos beteget, miért ne tehetné meg, hogy szavával bűnös, beteg lelkét is meggyógyítsa?

Krisztusban Kedves Testvéreim. Alig van a mi szent hitünknek oly tanítása, amely annyira vigasztaló, annyira fölemelő és bátorító volna mint az, amelyet az Apostoli hitvallásban, a Hiszekegyben szoktunk imádkozni: Hiszem a bűnök bocsánatát. Hiszem, hogy a mi szent vallásunkban beteljesült a büntudat alatt nyögő emberek örök vágya: a

szabadulás a bűn terhétől. Van bűnbocsánat, mert a világban van bűn, és az emberekben van bűntudat. Érezte a bűn súlyát minden idők embere. Érezte Dávid király, mikor szörnyű bukása után ráeszmélt tetteinek súlyosságára és így kiált fel az 50. zsoltárban: Könyörülj Istenem én bűnös lelkemen. Bűneimet megvallom, nyilván tapasztalom, mik miatt nem lehet semmi nyugvásom. Érezte a bűnt egész súlyával Júdás is, aki esztét veszítve kiált fel: Vétkeztem elárulván az igaz vért. De érzi a bűn terhét napjaink embere is, kinek lelkét még nem tette kőkeménnyé a bűnök özöne, a bűnben való megátalkodottság. Mennyire érezte a bűnnek egész súlyát az az ember, akiről a történet szól. Spanyolország egyik városában egy ember megfutamodott az utcán. Hozzá tartozói lefogták és hazavitték. Ápolni próbálták, de mind hiába. Állandóan a fejéhez kapott és szaladni akart. Bezárták az egyik szobába, de az ablakokat összetörte és menekülni akart. Lekötözték. A köteléket szétszaggatta, egy pillanatban kiszaladt az utcára és egyenesen a bíróságra rohant. Itt ezt a megrendítő vallomást tette: „28 éves koromban, hogy apám öröksége osztatlanul az enyém legyen, kicsaltam kis öcsémet az erdőbe és ott megfojtottam. Egy szakadék szélén elástam. Hazaérve tettem magam, hogy semmit sem tudok kisöcsém hollétéről. Szüleim köröztették, de hiába. Anyám belepusztult a fájdalomba. Apám abban a gondolatban maradt, hogy kóbor cigányok elrabolták. Azóta nincs lelki nyugalmam. Mindig előttem van az ő síró, könyörgő, kétségbeesett tekintete, és ártatlan kis holtteste. Sokszor közel álltam az örülethez. Nem mertem senkinek, még feleségemnek sem bevallani. Pedig éreztem, hogy rajtam csak egy őszinte vallomás, vagy a halál segíthet. Most itt állok, gonoszságom, bűnöm szörnyű tudatában. Büntessenek meg”. A bíróság azt gondolta, hogy örültsel van dolga. Ámde az ember a vallomás után ép elméjűnek és nyugodtnak bizonyult. A bíróság kivezette őt az említett erdőbe, ahol ráakadtak a megfojtott kis testvére csontvázára. Íme a bűn természete, a bűntudat. Kikíváncozik az emberből, be kell vallani, mert különben szétrobbantja az embert, akár csak a gőz a túlfűtött kazánt.

Hány embert látunk szomorúan, sötét tekintettel szédelegni az életbe. Valami rágódik a belsejükben, valami marcangolja a lelküket. És ez a valami szeretne napfényre kerülni. Ám az álszégyen visszafojtja. S vajon mi ez a valami? Az elkövetett bűnök sokasága. Ha őszinte, férfias vallomásban utat törhetne magának a bűnök nyomasztó titka, micsoda megkönnyebbülés lenne az a bűnös emberre. És lám, az isteni Üdvözítő, aki ismerte az emberi természetet, tudta, hogy az mindig igyekezni fog megszabadulni terhétől, különösen a lélek nyomasztó terhétől, a bűntől. És ezért adott és ad módot az embernek a bűnbánat szentségében.

Krisztusban Kedves Testvéreim. Van a világon - és lesz is, míg ember tapossa a földet – bűn, de ha él az emberekben a bűnnek tudata, és őszinte bánata, akkor van és lesz is mindig bűnbocsánat. Van bűnbocsánat. Amióta Krisztus a földön járt, amióta szívét megnyitotta a katona lándzsája, azóta az a vérpatak végigömlik a világon és most éget, tisztít; azóta van bűnbocsánat ott, ahol van bűnbánat. Hiszen ezért jött a földre Krisztus, ez volt célja egész földi életének, az Isten és ember kibékítése egymással.

Amikor pedig bűnbocsánatról tanított szinte kifogyhatatlan a hasonlatokban. Egyszer a jó pásztorhoz hasonlítja magát, aki otthagyja a 99 juhót és elmegy megkeresni a századikat. S mikor megtalálja a tövisek között megakadva, megsebezve, aggódó szeretettel szabadítja ki és veszi boldogan vállaira, viszi a többihez vissza. Sőt, amikor a kereszten haldoklik, akkor is egyik utolsó szava a bűnbocsánat volt: a megtérő jobb latorhoz intézte feloldozó szavait: Bizony mondom neked, még ma velem leszel a paradicsomban.

Krisztusban Kedves Testvérem. Érzed-e mit mondasz, amikor a Hiszekegyben imádkozod: Hiszem a bűnök bocsánatát. Hiszem, hogy Krisztus kereszthalála óta nem kell örökre cipelnem magammal a bűnök szörnyű terhét. Hiszem, hogy a szentgyónásban megbocsátja és eltörli Isten lelkem nyomasztó súlyát, ha őszinte bűnbánattal megvallom azokat.

K.K.T. Elestél? Ráfeküdt lelkedre a bűn? Üldöz a bűntudat és nem hagy nyugodnod sem éjjel sem nappal? Mar a lelkiismeret? Nyugtalanság zaklat? Szeretnéd feltárni lelked állapotát, szeretnéd kibeszélni magad egész bizalmasan. Szeretnél megszabadulni lelked nagy súlyától? Menj a gyóntatószékbe. Ott vár Krisztus! Ugyanaz a Krisztus, aki a mai evangéliumban így szól egy szegény vergődő teremtményéhez: Bízzál fiam, megbocsátatnak a te bűneid. Kelj föl és járj. És ne aggasszon téged, ha testi szemeiddel ott a gyóntatószékben csak egy gyarló, hozzád mindenben hasonló bűnös embert látsz, aki talán éppen úgy, vagy még jobban küszködik a kísértéssel, a Sátánnal, mint tenmagad. Mondom, ne aggódj, ha gyarló embert látsz ott, mert Krisztus reá bízta ezt a roppant nagy hatalmat, hogy mennyországot nyisson és csukjon, bűnöket oldozzon, vagy megkössön. Hozzád hasonló emberre bízta, hogy megkönnyítse számodra a gyónást, mert mégis csak jobban megért az téged, mintha egy angyalnak gyónnál, akitől távol áll a bűn, távol áll az emberi élet sok sok küzdelme. Emberre bízta, de ez az ember hatalmat nyert a papszentelésben, amikor a püspök kézrátételével elnyerte a Szentlelket a bűnök bocsánatára. Emberre bízta, aki azonban az ő nevében bocsát meg, mert szerte a világon minden egyes pap ezekkel a szavakkal oldoz fel téged: Oldozzon fel téged az Úr Jézus és

én a tőle kapott hatalomnál fogva, feloldozlak a bűnnek minden kötelékétől. Embernek lenni annyi mint elesni de nem kell örökre elesve maradnunk. Talpra állhatunk. Van bűnbocsánat! Ó igen, én hiszem, hiszem a bűnök bocsánatát. Ámen.

Kőröstarján

Palota   1965. október 10.